

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. D.**, zastoupený Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2007, č. j. OAM-10-352/LE-03-L06-2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 Az 31/2007 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanovené advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 9. 2007, č. j. OAM-10-352/LE-03-L06-2007. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí Městský soud v Praze dospěl k závěru, že naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je v případě žalobce třeba považovat za důvodné a zamítnutí žádosti o azyl jako odpovídající zákonu. Dále konstatoval, že žalobce subjektivně vnímající trestní stíhání v Ruské federaci jako kriminalizaci jeho podnikatelské

činnosti, si tohoto stíhání byl vědom již v době předcházející jeho zadržení, a to minimálně od května 2006, kdy opustil svou vlast z obavy o život (tedy před dobou reálné hrozby vydání k trestnímu stíhání do ciziny) a současně měl objektivní možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, než tato hrozba nastala. Za takové situace považuje soud žalobcem tvrzené důvody žádosti o azyl i doklady tato tvrzení podporující nerozhodnými. Žalovaný si podle soudu opatřil potřebné doklady pro své rozhodnutí, vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nesouhlasí se závěry správního orgánu a soudu, neboť se domnívá, že prokázal, proč a z jakých důvodů nepožádal o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po vstupu na území ČR a že to nebylo z důvodů, aby se tak vyhnul trestnímu stíhání v zemi původu. Stěžovatel je přesvědčen, že žádost o vydání stěžovatele do Ruské federace je založena na smyšlené trestné činnosti, které se nikdy nedopustil, a to s jediným cílem, dostat stěžovatele zpět do Ruské federace a tam jej zlikvidovat. Stěžovatel z Ruské federace odjel ze strachu před organizovaným zločinem, kdy až v průběhu řízení o jeho vydání do Ruské federace zjistil, že osoby usilující v zemi původu o jeho život jsou propojeny se státními orgány a tito evidentně za pomoci zneužití zákonů a státních orgánů hledají způsob, jak jej dostat zpět do Ruské federace. Stěžovatel se rozhodl požádat o mezinárodní ochranu až poté, kdy pochopil, že soud rozhodující o jeho vydání do země původu nebere v potaz jím uplatněné námítky, v řízení neodstranil zjevné procesní nedostatky žádosti o vydání, nevyjasnil rozpory atd. Stěžovatel má za to, že mu v zemi původu hrozí skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále vytýká soudu, že si neopatřil dostatek materiálů vládních a nevládních organizací o stavu dodržování zákonů v Ruské federaci a zneužívání státních orgánů organizovaným zločinem v Rusku. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje - v mezích kritérií přijatelnosti - v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Otázkou zjišťování skutkového stavu správním orgánem v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné ve smyslu ustanovení § 16 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, uvést lze rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 – 59, publikovaný pod. č. 181/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, dostupný na www.nssoud.cz. S posouzením žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, byla-li podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění (či vydání) žadatele, se pak Nejvyšší správní soud vypořádal konkrétně v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, čj. 2 Azs 423/2004 - 81, dále v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 4 Azs 55/2006 - 77, nebo v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 – 36, všechny dostupné na www.nssoud.cz. Co se týče námitky stěžovatele ohledně okamžiku podání žádosti o udělení azylu, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj závazný právní názor, vyslovený v rozsudku ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 – 54, dostupném na www.nssoud.cz, „*Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a brožilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“

K otázce rozhodování o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu v případě, kdy žadatel podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, se Nejvyšší správní soud vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 15. 8. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 48, dostupný na www.nssoud.cz, kde uvedl: „...*pokud žadatel přesvědčivě prokáže, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečně nebezpečí vážné újmy, je žalovaný povinen se zabývat i jeho tvrzeními podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a případně azyl či doplňkovou ochranu udělit. ...v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.*“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť podle § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek *ex lege*.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupce advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátce částkou 4200 Kč dle § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 9. 2008. Soud advokátce dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4800 Kč.

Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu